

[Lannung.]

andrager den samlede Sum af Skille-mønt, efter hvad jeg forstaaer, kun godt 40 Mill. Kr., det vil sige kun 10 Kr. pr. Hoved i Landet; saa Muligheden for Formue-svig i store Dimensioner er her ret begrænset. Apparatet er ogsaa stort nok endda. Det, man iværksætter med dette Lov-kompleks, er i Forvejen af en saa enorm Rækkevidde og involverer et saa overvældende Apparat — begge Deles Størrelsesorden tror jeg endda ikke vurderes helt efter Fortjeneste af de fleste —, at vi skal være glade til, om det foreslaede vil forløbe blot nogenlunde programmæssigt. I Belgien gik det ikke for glat; Vanskelighederne var ved at blive for store og bringe Standsning i Erhvervslivet, men jeg haaber meget og tror ogsaa paa, man har draget Lære af de Erfaringer, der er gjort i Belgien, saa vi ikke behøver at gøre dets Fejl om igen.

Mit Parti tiltræder Principperne og Tankerne i det foreliggende Komplex og det Sæt af vigtige finanspolitiske og andre Formaal, der ligger bagved, uden Forbehold. Det har vor ubetingede Tilslutning. De tekniske Enkeltheder taget i videre Forstand maa imidlertid ifølge Sagens Natur Finansministeren og hans Embedsmænd tage Ansvar for. Det siger jeg ikke for at lægge kold Luft mellem Ansvar for denne Lovgivning i Almindelighed og Rigsdagen, hvad der fremgaar af, at jeg lige har udtalt vor Tilfredshed med Lovforslagets Principper og Formaal, men det tekniske har Rigsdagen ikke kunnet tage nøjere Stilling til efter den Maade, hvorpaa Sagen maa behandles. Der gives som sagt her Finansministeren og Administrationen en Fuldmagt og en Magtbeføjelse af næsten fantastiske Dimensioner, en Bemyndigelse, man ikke vilde have drømt om under normale Forhold; og hvad der er meget vigtigt, det sker paa den gunstigst mulige Baggrund, med den gunstigst mulige Stemning i Befolkningen. Hele Komplexet og dets Tanker er ligefrem ombølget af almindelig Popularitet og for selve Seddelombytningens Vedkommende — med speciel Adresse til Tyskerne og deres Skalten og Valten i Besættelsestiden — endog et stærkt og ubestridt berettiget Folkekraav; men netop derfor vil jeg gerne give Komplexet det Ønske med paa Vejen og meget stærkt henstille til alle rette vedkommende, at denne Popularitet søges bevaret i videst muligt Omfang ved, at man nu ved Gennemførelsen specielt med Hensyn til Formueopgørelsens Resultater ikke hænger sig i

Petitesser eller Bagateller og smaa formelle Ting, men lægger særlig megen Vægt paa at sondre væsentligt fra uvæsentligt. Det er ikke blot taktisk rigtigt og sagligt forsvarligt, men ogsaa nødvendigt; tror jeg, hvis Apparatets Uhyrlighed ikke skal overvælde Administrationen og Apparatet for saa vidt sprænge sig selv. Man bør heller ikke trods de vidtrækkende Fuldmagter, der gives, lægge det hele mere inkvisitorisk an end absolut nødvendigt af Hensyn til Opgavens rimelige Løsning, og det hele skulde ogsaa gerne bringes til Vejs Ende inden for en nogenlunde rimelig Tid. Der bør efter vor Opfattelse tages haardt og med alvorlige økonomiske Sanktioner paa de grove, relativt store Snyderier, der maatte blive afsløret, men de rene Petitesser, Dronning Dagmars Silkeærmer, bør søges ordnet med smidig Haand til Tilfredshed for alle Parter.

Jeg vilde meget have foretrukket, om Forslaget var kommet noget før, dels af Hensyn til, at Seddelombytningen saa kunde være sket nærmere ved 5. Maj, dels af Hensyn til at undgaa, at man fik alt dette midt i Sommerferien, da Kontorerne ude i Erhvervslivet, der vil faa meget Arbejde som Følge af Loven, gaar paa halv Kraft; men jeg forstaaer, at det ikke har været muligt paa Grund af de tekniske Forberedelsers Omfang, og det har vi alle maattet bøje os for. Det vilde ogsaa for de almindelige private Virksomheder have været ønskeligt, om Skæringsdagen var blevet den 1ste i en Maaned, men man har ment at maatte bøje sig for Bankernes og Forvaltningsinstitutionernes modstaaende Interesser. Det vilde have været en langt lettere Opgave for det almindelige Erhvervsliv med den 1ste som Skæringsdag. Det er et meget stort Arbejde, man her paalægger de private Firmaer i en Tid, hvor der er travlt i Forvejen og mange savner uddannet Medhjælp. Jeg henstiller derfor, at man giver de Lempelser ved Opgørelsen, som er forsvarlige af Hensyn til Formaalet. Her hvor det drejer sig om en Formueopgørelse og en Indkomst-opgørelse pr. 23. Juli, der kun skal tjene Formaalet: at naa til en Formueopgørelse, maatte man i nogen Grad kunne nøjes med Skøn og Beregning, i alt Fald i adskillige Tilfælde, for saa vidt angaar Formueforskydning som Følge af Indtægt i Perioden siden 1. Januar, naar man loyalt fra den opgørelsespligtiges Side gør opmærksom paa, at man er gaaet den Vej. Men her møder man § 9's, forekommer det mig, lidt volsomme Trusel. Det siges i § 9: „Den, der med Forsæt ved Indgivelsen af fornævnte